शमीको नाम राजेन्द्र विषये वर्तते तव ।
ऋषिः परमधर्मात्मा दान्तः शान्तो महातपाः ॥ ६५ ॥
तस्य त्वया नरव्याघ्र सर्पः प्राणैर्वियोजितः ।
अवसक्तो धनुष्कोट्या स्कन्धे मौनान्वितस्य ह ॥ ६६ ॥
5 ज्ञातवांस्तव तत्कर्म पुत्रस्तस्य न चक्षमे ।
तेन शप्तो ऽसि राजेन्द्र पितुरज्ञातमद्य वै ॥ ६७ ॥
तक्षकः सप्तरात्रेण मृत्युस्तव भविष्यति ।
तत्र रक्षां कुरुष्वेति पुनः पुनरथाब्रवीत् ॥ ६८ ॥
तदन्यथा न शक्यं च कर्तुं केन चिदप्युत ।
10 ततो ऽहं प्रेषितस्तेन तव राजन्हितार्थिना ॥ ६९ ॥
इति श्रुत्वा वचो घोरं स राजा कुरुनन्दनः ।
पर्यतप्यत तत्पापं कृत्वा राजा महातपाः ॥ ७० ॥
तं च मौनव्रतं श्रुत्वा वने मुनिवरं तदा ।
भूय एवाभवद्राजा शोकसंतप्तमानसः ॥ ७१ ॥
15 अनुक्रोशात्मतां तस्य शमीकस्यावधार्य च ।
पर्यतप्यत भूयो ऽपि कृत्वा तत्किल्बिषं मुनेः ॥ ७२ ॥
नहि मृत्युं तथा राजा श्रुत्वा वै सो ऽन्वतप्यत ।
अशोचदमरप्रख्यो यथा कृत्वेह कर्म तत् ॥ ७३ ॥
ततस्तं प्रेषयामास राजा गौरमुखं तदा ।
20 भूयः प्रसादं भगवान्करोत्विह ममेति वै ॥ ७४ ॥
तस्मिंश्च गतमात्रे ऽथ राजा गौरमुखे तदा ।
मन्त्रिभिर्मन्त्रयामास सह संविग्नमानसः ॥ ७५ ॥
संमन्त्र्य मन्त्रिभिश्चैव स तथा मन्त्रतत्त्ववित् ।
प्रासादं कारयामास एकस्तम्भं सुरक्षितम् ॥ ७६ ॥
25 रक्षां च विदधे तत्र भिषजश्चौषधानि च ।
ब्राह्मणान्मन्त्रसिद्धांश्च सर्वतो वै न्ययोजयत् ॥ ७७ ॥
राजकार्याणि तत्रस्थः सर्वाण्येव चकार सः ।
मन्त्रिभिः सह धर्मज्ञः समन्तात्परिरक्षितः ॥ ७८ ॥
न चैनं कश्चिदाढ्यं लभते राजसत्तमम् ।
30 वातो ऽपि विचरंस्तत्र प्रवेशे विनिवार्यते ॥ ७९ ॥
प्राप्ते च दिवसे तस्मिन्सप्तमे द्विजसत्तमः ।
काश्यपो ऽभ्यागमद्विद्वांस्तं राजानं चिकित्सितुम् ॥ ८० ॥